



גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- מסך אליך אברה
- מצות זבירת מעשה עמלק
- הגאווה המתותרת
- מקרא מגילה
- רבי שמואל הורוויץ זצ"ל
- התורה הזמנית:
- מח הבן ממזח האב
- נקודות אור"י מ דפי השבוע בלקו"ה
- מילתא דשטותא
- מנוחה הדולקת בלילה
- אור הפורים לבני הבית
- הרגשות ומוחזן בפורים
- הלכות ברכות הפורים
- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פטוקה

להקדים זכירה לעשייה

ה' יתברך מתחנן אלינו: אנא, זכור!! לא תשכח! כל עוד אתה זוכר ולא שוכח - יש לי אותך. על כל השאר כבר נסתדר, כי אתה פה.

שייך אל הטוב ואל האמת. כל שעלינו לעשות, הוא רק לזכור את זה. לזכור מי אתה, לאיפה אתה שייך, ומה אתה רוצה. אני יהודי, שייך אל הטוב ורוצה את האמת. כל עוד יהודי זוכר את זה, שום דבר בעולם לא יוכל להטעות אותו, ואין לו להתפחד מהגשר הצר, אפילו שהוא צר

"האדם צריך לעבור על גשר צר מאד מאד, והכלל והעיקר שלא יתפחד כלל" (ליקוטי מוהר"ן תניינא סי' מח) - אבל איך, ריבונו של עולם, איך לא מתפחדים כלל? אם זוכרים.

בלגן ובלבל

בכל שנה אנו קוראים פרשת זכור. בפרשה זו ה' יתברך מבקש מאתנו לזכור ולא לשכוח את אשר עשה לנו עמלק. וכאן הבן שואל: ואם אזכור, אז מה? איזו תועלת יש ליהודי מכך שהוא זוכר ואינו שוכח את מה שעמלק עשה לנו, ומדוע זה כל כך חשוב ומוכרח ויסודי, עד כדי שצריכים לחזור ולהזכיר את זה כל שנה מחדש?

אנחנו חיים בעולם כל כך מבלבל. השקר שולט בכיפה, הרע הוא הרבה יותר מהטוב, ואם לא די בכך - באים השקר והרע וטוענים שהם בכלל האמת והטוב. בתוך עומד לו האדם הקטן, בכוחותיו הדלים, מנסה למצוא את מקומו ולחיות נכון. אבל הוא פוגש כל כך הרבה קולות רעיונות ואפשרויות, והוא עלול לקרוס מולם חסר אונים.

לכאורה הפתרון הוא פשוט, יש לנו תורה והיא האמת. אכן, ברוך אלוהינו אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, תורת אמת. ועדיין... בתוך התורה בעצמה יש סם חיים וסם המוות, וגם מי שמחפש את האמת ורוצה להקשיב לתורה ולשמוע ממנה מהי האמת, נתקל בכל כך הרבה קולות ושיטות, עד שאינו יודע את נפשו.

גם היצר הרע יודע את התורה, אפילו טוב יותר מאתנו. וכשיש צורך, הוא אינו מהסס להשתמש בה - כנגדנו וכנגד האמת. איך יוכל אם כן האדם הקטן והחלש למצוא את עצמו ואת דרכו, בתוך עולם כל כך מבלבל ומבלבל?

זכור! אל תשכח!!

העצה היחידה היא - לזכור!

יהודי אינו צריך לחפש את האמת מאפס. היה כבר מישהו שעשה את זה בשבילנו, אברהם אבינו. הוא חיפש והוא מצא. מאז, נבחרנו ויש לנו את זה בטבע. יהודי שנוול, כנס מיד בבריתו של אברהם אבינו, ומכאן ואילך, בין אם ירצה ובין אם לא - הוא

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

המנוס הטוב ביותר - הוא לתורה ותפילה!

יום א' טז ראש חודש חשוון תקצ"ד
והנה ברב מכתביך אע"פ שקול צעקתך עולה לשמים, אך ברבם אתה בעצמך משיב השבתך בצדך השוטה נכונה ואמתית. בפרט מה שכתבת במכתביך הסמוך שאין לך מקום לנסו פי אם לקבע עתים לתורה, אמת וציב ונכון וקיים וישיר וכו' הדבר הזה, פי בודאי תורה ותפילה הוא עקר הבית מנוס, מקל מה שעוֹבֵד על האדם בכל יום.

ועים לכה היטב לדברים האלה, ותדע נאמנה שמעודי עד היום הזה, כמעט לא היה עת שלא עבר עלי כל מה שעוֹבֵד עליה, ובכל פעם נדמה לי שנקמט אפס תקוה חס ושלום, לולא ה' עזרתה לי בכל יום בדרך הניסיון שהקדים לחיותנו בשבועה משיבי טעם וכו' על ידי הפחל נובע מקור חכמה וכו' וכו'.

זכר פי אין שום זמן בעולם, והפל הולך ופזרח בצל עוֹבֵד וכו', ובצל עוֹבֵד הזה יכולי לבלות קצת בתורה קצת בתפילה קצת בשויה ותעוקה ושוקה ואחיה ולתלות עיניו להשם יתברך, וקצת בשויה עם בני אדם במלי דשמיא ובמלי דעלמא, וקצת בעסקי משא ומתן ופרנסה וקצת בהתקיימת לקיים הגוי השם אכילה ושתיה ושנה וכו', ובתוך כך חולף ועוֹבֵד היום, וכן כמה ימים ובתוך כך חומל השם יתברך ומנטיע ועוזר מה שצריכין פי לא לנצח ידיב וכו'.

והעקר לבל לחרש מיום לחברו, ואל יבהילך רעיוןך לא מן העבר ולא מן העתיד, והשקעה והיום שאתה עומד תוכל לקופץ ולדלג ולברח ממה שאתה צריך לברח על ידי כל הנ"ל.

דברי אביך נתן מברסלב.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ה	דף היומי מנחות
שבת	יא	קז	לח	קנא	מא
א	יב	קיא	לט	קנא	מב
ב	יג	קיא	מ	קנב	מג
ג	יד	קיב	מא	קנב	מד
ד	טו	קיב	מב	קנג	מה
ה	טז	קיג	מג	קנג	מו
ו	יז	קיג	מד	קנה	מז

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"ב תורה ז'

עיון

הגאווה המותרת

את הדיבור שאומרים בשם רבי נתן ז"ל, אמר זאת רבי אברהם ב"ר נחמן: 'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו יכולים לקבל מרבינו - מה שרבינו היה נותן לנו - אם היינו מחזיקים את עצמנו ביחד'.

אדם יחידי - אפילו שיהיה איש צדיק איש קדוש - אבל אם הוא לבדו - יחידי, הצדיק לא יתגלה אליו כפי שהוא יכול וכפי שהוא צריך!! 'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו לוקחים מרבינו, אם היינו מחזיקים עצמנו ביחד - אם היה בינינו אחדות'. רבינו הוא הרי אור נורא. אור נורא של אמת, אבל הוא לא יכול לגלות את האור שלו אלינו, ולתת לנו, מכיון שאנחנו לא מחזיקים את עצמנו ביחד.

כל פגם שכתוב בתורה, אפילו אם הפגם כתבו בלשון חמור ונורא, של לאו, של איסור, אעפ"כ משהו מזה שייך גם אלי. אני צריך להתבונן היטב בתוכי, אם אין בי איזה ריח מזה. אם אין זה איזשהו משהו, משהו מזה.

אותו דבר הוא בענין מה שכתוב על גדלותם של צדיקים, גם זאת אנו צריכים לפרש על עצמנו, 'אפילו שאני לא יכול להגיע אל מדרגת הצדיק הזה, אל מדרגת הקדוש הזה, אבל משהו ממנו אני יכול לקחת, 'ריח' ממנו אני יכול לקחת.

אצלינו זה חסר, אני רואה את זה ואחרים גם רואים את זה, האחדות והאהבה בינינו. רבינו הלא בכל זאת אמר 'העולם ראוי להם להתפלא על האהבה שתהיה בין אנשי! מה רבינו התכוון בזה? מה הכונה 'אהבה'?

האור של רבינו הוא כ"כ גדול, זה כזה דבר קדוש, כזה דבר אמיתי, ולכן צריך שתהיה השתוקקות לכל אחד, שכל אחד יראה רק את הטוב שבשני. כמו שרבינו אומר בתורה ל"ד ח"א: 'שכלל אחד יש נקודה קדושה', ורבינו אומר שם להלן 'ששם שורה האהבה הקדושה'. גאווה כזאת מותר שיהיה בי 'יש אצלי נקודה קדושה ששם שורה האהבה דקדושה'.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

- יש חמשה סוגי שבח האסורים משום אבק לשון הרע: א. אסור לשבח אדם לפני שונאו, כי מכשילו לדבר עליו רעות, שאינו סובל לשמוע שבח שונאו. וכן כשיודע שהיחסים ביניהם אינם טובים, אסור לשבח זה בפני זה אף כוונתו להשרות שלום. (יש להניח מסתמא שכל בעל אומנות שונא בני אומנותו, ואסור לשבחן זה בפני זה, ולכן אין לשבח עשיר בעשרו בפני עשיר אחר).
- ב. אסור להפליג בשבחו של אדם, לשבח יותר מהמידה המקובלת, שהשומעים יתפלאו מדוע משבחים אותו והרי יש בו חסרון פלוני. וכן המדבר עצמו עלול לסיים בדבריו 'אבל יש בו חסרון פלוני'.
- ג. אסור לומר שבח כשמתוכו ניכר גנאי. כגון לשבח בחור ישיבה שמרבה בחסד, כיון שאינו משבח לימודו משמע שאינו טוב בזה.
- ד. אסור לשבח אדם בפני רבים, שהקנאה מצויה ויבואו לדבר לשה"ר.
- ה. אין לשבח אדם באופן שזה יכול לגרום לו הפסד. כגון שמשבח את פלוני שהוא 'מכניס אורח' מופלא, או מלווה מעוות בקלות. (קיצור ה"ה ט"ג).

התצודה לשון צוהא והתחפורת, הינו שאמה הצוה ותחפור ותיהא את בני ישראל, דהינו שרשי נשמותיהם שבתורה כדי שייגיע הארה על כל אחד:
(ליקוטי הלכות, בעינת הפתה, כד)

מקרא מגילה

א [מגילה על שם הגילוי: מובא בארז"ל שהמגילה נקראת בשם 'מגילה' מלשון 'גילוי'. שעל ידי קריאתה מתגלה הארה של חכמה ושכל עליון המכניס בלב יראת ה' בשלמות נפלא ביותר. והארה זו יורדת עתה עד למטה, מקום אשר לא מתגלה שם כל השנה, ולכן פושטים המגילה בהשתלשלות כאגרת. והארה גדולה זו המתגלה ביום הזה הוא הנס של פורים המתחדש בכל שנה.

ב [במגילת ספר כתוב עלי לעשות רצונך אלקי חפצתי: הסימן לאדם אם רוצה לעשות רצון ה' הוא, אם מפרש דבר שלומד בספר על עצמו, וכמו שכתוב (תהילים מ') 'במגילת ספר כתוב עלי לעשות רצונך אלקי חפצתי' - אם 'במגילת ספר כתוב עלי', זה סימן ש'לעשות רצונך חפצתי' (ליקו"מ קכ"א). ובעיקר במגילת אסתר, צריך לומר 'במגילת ספר כתוב עלי', כל האנשים שמשופר עליהם במגילה הם חלקים בנפשי, וכמו שאומרים במגילה 'ימי הפורים האלו לא יעברו', כל שנה מחדש קורה הנס של הנצחון על המן. ולכן ימצא את עצמו בתוך מעשה המגילה ויפרש זאת על עצמו. לדוגמא: אחשורוש הוא הנוגה של עוה"ז לוקח את אסתר [איש הישראלי] אל ביתו, ומרדכי הצדיק בא לבקרו יום יום להזכירו את האמת, והמן מתגבר בגזירותיו להרחיקו ולייאשו, ולבסוף 'נהפוך הוא' - בוודאי מתהפך הכל לטובה, ומתגלה הפאר והיופי של האמת - מרדכי, וכ'.

ג [מגילה - בבחינת סיפורי מעשיות: קריאת המגילה הוא כדוגמת סיפורי מעשיות של שנים קדמוניות, שהם סיפורי מעשיות של שרשי הבריאה, ששם מתגלה כל מה שנעשה בעולם מתחילתו ועד סופו, שעי"ז ששומעים המעשיות האלו, מתעוררים ישראל משנתם, ומתרדמת המוחין שהתגבר על ידי המן, ועל כן יש להתבונן היטב בשעת קריאת המגילה ולהבין שכל המעשיות של העולם רמוזים במעשה נורא זה, (ליקו"ה פורים א').

ד [לכן למעשה: בעת שמיעת המגילה יש להטות אוזן ולשים לב היטב למעשה סיפור המגילה היוצאת מפי הבעל קורא, ושמיעת הסיפור הזה יש בכוחו לעורר אותנו מהשינה, כמו הכח שיש בסיפורי מעשיות משנים קדמוניות. וישתדל להקשיב לקריאת המגילה באימה ורתת וזיע כמו בשעת מתן תורה (ליקו"ה בכור בהמה טהורה ד') כי "כשאנו קוראים המגילה, ומפרסמים תוקף הנס שנעשה על ידי מרדכי ואסתר שנהגו אז בחכמה נפלאה ובצדקות נורא ובקדושה גדולה, בזה מראין ומאירין אור פניהם הק' הגנוז בתוך המגילה, ונחשב כאילו אנו רואים אותם ומסתכלים בפניהם", (שם תפילין ו', אוצר היראה פורים ה'), וכך אפשר לזכות להתנוצצות המוח בביטול אמיתי להשי"ת, ולחקוק בפנים הלב את אמיתת האמונה, עד שאפילו הרחוקים ביותר יתעוררו לשוב בתשובה (ליקו"ה פורים א' אות ב').

הליכות

שיחות ומנהגים

שבת זכור

רבי נחמן טולט'שנינער לבית הפנסת ומגילת אסתר שלו בידו, והיה שומע מאד בשמחת הפנים הקרבנה וקבאה (ש"ר איז געווען פארים דיג). פלש'רהאז מוהר"ת לא מצא הדבר חן בעיניו, ואמר לו בתנועת התעוררות והשתוקקות: "אט גייט מען דאך באלד זאגן פי בצרה גדולה אנחנו!" - "הנה הולכים אנו תפק לומר (בתפלת 'ענגי ש'במנחה) 'פי בצרה גדולה אנחנו!' - (וקאומר: עדין אין זך פארים פעת, נאם פן לשמחה מה אז עושין?)

בפארים מצוה לקיים את מאמר רבותינו ז"ל (מגילה ז'): 'שחייב אדם לבסוקי וכי - בפנטו, פן ש'מעתי מאבי הריני פפרת משפכו בשם אדוננו מורנו ורבינו ז"ל ובלשם ש'אר צדיקי אמת, שלא פדעית המ'רששים בזה בענין אחר' (נכבני אור, ששון ושמחה בתורה ב)

רבנו אמר על השתתף בפארים: 'נאך בראנפן - איז נאך תקון הברית' - "עוד יין ש'רף - הוא עוד תקון הברית". ברוס'ה היי שותמים יין ש'רף, פי יין לא היה מצוי כל כך: (שיח שרפי קודש)

עם הספר - ישוב מחשבתו

באוויר ניתן היה לחתוך בסכין. מדי ערב חויבו כל האזרחים למלא אחר הוראות ה'האפלה' ולהימנע מהעלאת אור ולו הקלוש ביותר העלול לסייע לאווירי האויב לכוון את פגזיהם למקומות מיושבים.

בתוך כך קרב ובא ל"ג בעומר, שחל באותה שנה במוצאי שבת. מעטים היו האנשים שהעזו לנסוע לציון רשב"י שבכפר מירון, השוכן לא הרחק מהגבול הסורי דאז. מאותם מתי-מעט היו יקרי חקני חסידי ברסלב, ביניהם: רבי שמואל הורוויץ, רבי ועלול חשין, רבי שמואל שפירא, רבי שמואל צ'צ'יק ורבי אברהם יעקב גולדריין.

בעיצומו של ל"ג בעומר, הכריז רבי אברהם יעקב גולדריין שמכיוון שבציון אין אנשים רבים, כעת הוא הזמן המתאים לקיים את הסגולה העתיקה לביטול גזירות קשות - לחקיק את ציוני רשב"י ורבי אלעזר בנו שבע פעמים באמירת פסוקים ותקיעת שופר, סגולה בדוקה ומפורסמת להינצל מכל צרה ופגע רע. ואכן כך עשו כשבכל הקפה נכנסו מפתח זה ויצאו מהשני.

יום למחרת ל"ג בעומר, נודע כי שליט מצרים שכנע את עמיתו מלך ירדן שלא יחמיץ את ההזדמנות של המלחמה שבפתח ויצטרף לקרב כדי לכבוש בחזרה את החלקים מירושלים שאיבד עם חלוקתה בתום מלחמת תש"ח. חלום הביעותים התממש: התקפה משולבת פרצה מכל צדדי ארץ ישראל. החשש היה ממשי וקרוב מתמיד, כי לא יישאר זכר ח"ו משארית ישראל ואת אשר לא הצליחו הגרמנים ימ"ש להשלים, יבצעו חלילה מדינות ערב ביהודי ארץ הקודש.

הניסים והנפלאות הגדולים שאירעו בימים הבאים, גלויים ומפורסמים. כשהתפרסם בעולם דבר מפלתו של נאצר, אמרו יודעי דבר כי רבי שמואל הורוויץ הכניע אותו כבר בפורים; "ער האט געלייגט נאצר'ן אין די ערד" (הוא השפיל את נאצר לאדמה...).

שנת תשכ"ז. ריח אבק שריפה מילא את חלל האוויר. הנשיא המצרי הפריח איזמים כי ישמיד רח"ל את כל הישוב היהודי בארץ ישראל. הצהרותיו גרמו לפחד רב, שכן באותן שנים נחשב כמנהיג העולם הערבי והיה חשש אמיתי שכשיפתח במלחמה, יצטרפו אליו כל מדינות ערב שסביב הארץ.

בפורים של אותה שנה עשה החסיד רבי שמואל

בפורים הכניעו...

החסיד רבי שמואל הורוויץ זצ"ל בגיל העמידה



הורוויץ כמנהיג, לעשות את שני ימי הפורים, כאשר ביום י"ד הוא שוהה במירון ושומע את המגילה בציון הרשב"י, ובמשך היום יוצא הוא לדרך הארוכה ומגיע לפנות ערב לירושלים, ושם התחיל את פורים דמוקפין כהלכתו. באותה עת כבר הורגשה מתיחות בגבול הדרומי הסמוך למצרים, לאחר הצהרותיו המאיימות של הנשיא המצרי. ברכבת בחזור ממירון, ישב רבי שמואל כשהוא שרוי בגילופין לאחר שקיים מצוות 'לבסומי', ומטבע הדברים נוצרה התקהלות סביבו. בתוך כך כאשר החלו אחדים מהנוסעים לדבר על מצב המלחמה עם מצרים, התלהט רבי שמואל, וכשהוא מחזיק בידיו מגילת אסתר גדולת ממדים שנטל בהשאלה מאביו, לאחר שבו ביום ביקר בביתו שבחיפה, הצביע על המגילה וצעק "עם הספר ישוב מחשבתו הרעה!" כשהוא מתכוון על נאצר נשיא מצרים... שעל ידי המגילה הקדושה תהיה לו מפלה. וכן צעק כמה וכמה פעמים "נאצר תחת רגלינו".

חלפו הימים, הצבא המצרי צלח במהירות את תעלת סואץ והתקדם למדבר סיני, מה שהכניס את הארץ כולה למצב חירום. את המתח התלוי

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור ט"ו
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

ואלו השני בחינות של דרי מעלה ודרי מטה, דהיינו השגה של בחינת מה והשגה של בחינת מלא כל הארץ כבודו, הם בחינת השגה של בחינת בן ותלמיד. כי אף על פי שבו ותלמיד פלו חד פנ"ל, כי הבן הוא גם בן תלמיד פנ"ל, והתלמיד הוא גם בן בחינת בן - כי נחשב פאלו עשאו פנ"ל, אף על פי כן יש הפרש בין בן ותלמיד, כי הבן שהוא תלמיד הוא במעלה יתרה מתלמיד לבד, כי הבן הוא פלו נמשך מן האב - מראשו עד רגלו, ואין בו שום שיעור שאינה נמשכת ממה האב, על בן בחינת השגה של הבן גדולה יותר במעלה מהשגה של בחינת התלמיד.

להיות נמשך כולו ממה האב

הצדיק ממשך את הדעת בשני דרכי השגה, לדרי מעלה ולדרי מטה ואי אפשר לקבל את הארת הצדיק כראוי אלא דווקא על ידי שני דרכים אלו, וכמו שיתבאר להלן. אכן יש חילוק בין דרכי ההשגה, כי יש מי שהוא בבחינת בן, הוא דבוק בהשגת לגמרי ויש לו את הכח להמשיך את השגת הדעת של הצדיק בבהירות גדולה, לדעת כי ה' הוא האלקים' בהשגה נוראה כל כך עד ש'כולו נמשך מן האב מראשו ועד רגליו ואין בו שיעור שאינה נמשכת ממה האב.

ענין ה'שערות' מבואר בזוה"ק שהם צמצומים של דעת, שהאדם משיג את הדעת בתוך צמצומים שיכול לקבל אותם במקומו [במזבא לעיל ח"א סי' ל ועוד הרבה], ושלמות ההשגה היא כשכל מדרגות נפשו מראשו ועד רגלו כולם משיגים השגות שלמות של גילוי אלוקות, היינו בין זמנים ומקומות של דאש' ובין זמנים ומקומות של רגל' - בין בליל הסדר ובין בעסקו במשא ומתן - הכל הוא בשלמות ההשגה של מה האב.

אבל התלמיד אינו משיג אלא בדרך אחרת. בדרך של אמונה, שאף על פי שלא זכה להשיג את אלוקותו בצמצומים כאלו, אבל הוא מקבל אותו באמונה פשוטה, הוא לוקח את הדעת של הצדיק בכלים הפשוטים שלו, בתמימות ובאמונה לעשות את עצמו להיות אדם, לבוא ליראת ה' ולצאת מהעוונות כמו שנתבאר שעל ידי זה הוא נעשה אדם'.

השגה של משה רבינו ושל ישעיה

זהו בחינת החלוק שבין נבואת משה רבנו לשאר נביאים, כי משה ראה באספקלריא המאירה והם ראו באספקלריא שאינה מאירה (יבמות מט:), שזהו בחינת החלוק שבין השגת דרי מעלה להשגת דרי מטה, שהם בחינת בן ותלמיד. "כי לא יראני האדם וחי" (שמות ל"ג) זה בחינת ההשגה של מה, בחינת: מה חמית' וכו', שזהו ההשגה של דרי מעלה, בחינת בן, וישעיה שהיה במדרגה קטנה ממושה, אמר (ישעיה ו) "ואראה את ה'", זה בחינת השגה של דרי מטה, בחינת תלמיד, בחינת מלא כל הארץ כבודו, כי אף על פי שידע ישעיה שיש השגה של בחינת מה, אף על פי כן אמר לפי מדרגתו שהוא היה בבחינת ההשגה של מלא כל הארץ כבודו, בחינת: "ואראה את ה'" (עין זוהר וארא כ"ג).

נמצא שבו ותלמיד הם בחינות דרי מעלה ודרי מטה, הינו ההשגה של מה, בחינת: מה חמית מה שפשוט בחינת: איה מקום כבודו, בחינת: "כי לא יראני האדם" זה בחינת השגת הבן - השגת דרי מעלה. והשגה של מלא כל הארץ כבודו, בחינת: ואראה את ה' זה בחינת השגת התלמיד, השגת דרי מטה. כי הבן שהוא נמשך פלו ממה האב על בן זוכה להשגת אביו ממש, שהוא בחינת מה, שהוא ההשגה של הרבי וההכנס שבדור פנ"ל, אבל התלמיד אין מקבל רק בחינת ההשגה של דרי מטה, שהוא בחינת מלא כל הארץ כבודו וכו' פנ"ל.

להבין את שני מדרגות ההשגה נקדים להביא את דברי הגמרא (יבמות מט:) אמר ליה [מנשה לישעיה], משה רבך אמר: כי לא יראני האדם וחי, זאת אמרת: זארא את ה' יושב על כסא רם ונישא'. אמר ישעיה: ידענא ביה דלא מקבל מה דאימא ליה, ואי אימא ליה אישויה מזיד'. אמר שם איבלע בארזא, אתויה לארזא ונסרזה, כי מטא להדי פומא נח נפשיה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

סוד הגלות ובפרט הנפילות של כל אחד: שבכל המקומות הנמוכים יש יצוצות שרק אתה יכול להעלות ע"י שתיזכר שם בהשגת ותתעורר לאיזו שהיא בעלמא וזכה תעשה נחת רוח ותענוג גדול להשגת בלי שיעור.

הזוכה: נחמן זיכרון ביתר זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

מה זוכה מי

שיושן מתוך

דברי תורה?

לקר' על תורה כ"ד



איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת תצווה - דף ל"ח

איך זוכים לישועה אמיתית?

לפני שמחפשים ישועה, יש לשים לב למה קורים לצרה בשם 'צרה', על שם 'המציר' - שמכניס את האדם למקום 'צר'. ונמצא שעיקר הישועה הוא לאו דווקא מה שנדמה לו לישועה, כי עיקר היסורים הם לא היסורים עצמם כמו הדעת שנופל אז לצמצום ולמיצר, תפוס ואחוז במקום שגורם לו הצער. ועיקר הישועה הוא, להוציא הדעת להרחבה, לעלות ולהיכלל בהשי"ת. ולפי זה עיקר התפילה והבקשה צריכה להיות חוץ מהישועה בעצמה, ש'הצרה' לא תצמצם את המוח, ולהשאיר את המוח 'רחב' ולא 'צר'.

יום א' תשא - דף ל"ט

מה הבדל בין אדם לבהמה, אם גם האדם צריך אכילה ושינה?

גם אדם וגם בהמה צריכים להתעסק באכילה, שינה ושאר צרכיהם, אלא שהאדם יש לו 'דעת' להתעלות מעל ה'מקום' שבו עומד, ולא לצמצם את המוח אל תוך העשייה במקום ה'צר' שלו. וכל מהות החטא שאדם נופל ח"ו למעשי בהמה הוא, משום שמוחו נשאב לחשוב יותר מדי מהצמצום של המקום שבו עומד. ולכן עיקר התשובה, להביא בהמה ולהקריבו למעלה, היינו להעלות את המוחין שלו למקום גבוה יותר - למעלה מהמקום שבו עומד.

יום ב' תשא - דף מ'

מה גורם לקנאה?

מידת הקנאה וצרות העין שאדם מפחד בהצלחת חבירו הוא, שהמוח מרוכז בתוך 'מקום', ונדמה לו שחבירו מנסה לקחת את שטח המקום שלו, והעצה היא לרומם דעתו למעלה מהמקום, שם הכל רחב, יש מקום לכולם, ואף אחד אינו יכול לדרוך עליו ולקחת מקומו.

יום ג' תשא - דף מ"א

מה לכוון כשמסתכל על ריבוי הקשרים בציצית?

העבירות קושרות את האדם להיות אחוז ותפוס בקטנות, קשור במחשבתו בתוך הצמצום של המקום והזמן שבו

נמצא, ואינו יכול להתרומם לגדלות, למקום רחב יותר. ולכן קשה לשנות הרגלים רעים, כי בכל פעם המקום והזמן קושרים ובורכים אותו אליהם. והתיקון הוא 'קשרי' הציצית, כי הציצית הוא בגד רוחני שמעלה את האדם למעלה מהמקום והזמן, ויש בו הרבה קשרים שכורכים אותו בקשרים וכריכות הרבה להשי"ת, וכשיסתכל בריבוי קשרי הציצית יקבל כח ועזו לצאת מכל ההתקשרויות והכריכות שהמקומות קושרים אותו אליהם.

יום ד' תשא - דף מ"ב

מהיכן מקבלים כח ללמוד זכות?

הסיבה שאדם רואה רע אצלו אחרים או בעצמו, משום שבחיצוניות הוא רואה המקום שלהם, ושם הוא מקום רע. אך כאשר מתעטף בציצית ומתעלה למעלה מהמקום לאחוז בכסא הכבוד, שם יכול להשיג איך כל ישראל יש להם מקום אצלו יתברך, וממילא יכול למצוא בכולם זכות.

יום ה' תשא - דף מ"ג

מה לכוון כשמפרידים חוטי הציצית שלא יסתבכו יחדיו?

ד' רוחות העולם נמשכים מד' אותיות שם הוי"ה, אלא שכאשר הם מתגשמים ונעשים עוה"ו מתערב הרוח הקדושה עם הרוח של טומאה. ומשום כך מתעטפים בד' כנפות הציצית המכוונים בד' רוחותיו, אשר דרך החוטים הקדושים מתגלה רחמים גדולים, ונמשך רוח קדושה מלמעלה. ולכן לפני הברכה מפרידים חוטי הציצית שלא יהיו סבוכים, ומהראוי לכוון אז להמשיך רוח קדושה דרך חוטים קדושים אלו, ולהפריד מהם הרוח רע שמנסה להתערבב בהם.

יום ו' תשא - דף מ"ד

איך זוכים למעט יותר בשינה

בזמן שהמוח אינו חושב הוא מעורב בדמיונות. ואם כשאדם 'ער' מוחו נמצא בדמיונות, אזי בזמן שינה מוחו בחלומות כוזבים, ומשום כך קשה לו לקום משנתו, כי מוחו נשאב לדמיונות. אך כאשר מגדיל מוחו כאשר ער, ומשתדל לברר הדמיונות, אזי אינו צריך לישון הרבה. וגם השינה המוכרחת היא בקדושה גדולה בתוך דמיונות קדושים של אמונה.

וכו'. [והקשו] מכל מקום קשו קראי אהדידי [מה שהקשה לו מנשה]. [ותירצו] כדתניא: כל הנביאים נסתכלו באספקלריא שאינה מאירה, משה רבינו נסתכל באספקלריא המאירה' ופירש רש"י [כל הנביאים וישעיה בכללם] כסבורים לראות ולא ראו, ומשה נסתכל באספקלריא המאירה וידע שלא ראהו בפניו.

אכן עומק הענין מבואר בזוה"ק ובכתבי האריז"ל (וזהו בראשית נח: ותרומה קמו: ובלקוטי הש"ס ימזות שם ועוד) שמשוה רבינו השיג בעולם האצילות אבל ישעיה השיג בעולם היצירה. בעולם היצירה כביכול יש השגה, ומאחר שאינה השגה של עולם האצילות נקרא 'זאראה את ה' כביכול טפל ומחזר לה', אבל אינו הגילוי וההשגה של מדרגת עולם האצילות [עיי"ש בזוה"ק שהוא מרמז אף על מקום הקל"ח שנתחזקו גם הם בעולם היצירה]. וכתב שבאמת יכול היה ישעיה להודיע לו חילוק זה, אבל לא רצה להודיע לו את החילוק ועל כן מסר נפשו על קידוש ה'.

השגה של 'ב'

זוה יתבאר דברי רבינו, שמשוה רבינו השיג בעולם האצילות והוא השגה של 'כי לא יראני האדם וחי', כלומר, שיודע שצריך לראות אבל אינו רואה, והוא השגה של מקיף, והוא כלי נורא של השגה. כי באמת ענין הנבואה שייך לכל אחד, והוא כח ההשגה שהוא משיג את השי"ת, איזה השגה של יראת ה', איזה השגה של דעת כל זה השגת נבואה לפי מדרגתו, והצדיק מאיר בנו לפעמים את ההשגה בדרך של אספקלריא המאירה, כלומר, לדעת איזה השגה נוראה בגדולת ה' שהוא צריך להתייגע עליה הרבה, וכעת אינו משיג אותה.

ואכן התורה הק' שהוריד משה רבינו היה בדרך זו של תרי"ג מצוות, שאם נתבונן בהם הם כולם 'איה', שהאדם צריך לפרוש יותר ויותר מהעולם הזה - כל אחד לפי מדרגתו, אפילו אדם פשוט הרוצה לאכול שקצים ורמשים - התורה מצוה עליו לפרוש מהם, שהוא 'איה' לפי מדרגתו. וכן כל אחד לפי מדרגתו מזהיר אותו משה רבינו להתקדש בכל רגע יותר ויותר, כי הם הוא רוצה להתקרב להשי"ת צריך להזהר מכל רע. ואם לא יזהר ממנו הרי הוא כורת את עצמו מאילן החיים.

השגה של 'תלמיד'

אבל ישעיה השיג את השי"ת בדרך של 'אספקלריא שאינה מאירה' - והוא מדרגה שהשי"ת מתלבש בעולמות התחתונים בהלבשה אחר הלבשה עד העולם הזה ממש, ואף על פי שבאמת הוא אינו עצם הקדושה כביכול, אבל מצד שני השי"ת בעצמו מתלבש בעולמות התחתונים מדרגה אחר מדרגה להיות אתו עמו ואצלו, וכמו שכתב רש"י 'כסבורים לראות ולא ראו' - כלומר, שאף על פי שאינו משיג באמת את השי"ת אבל הוא 'סבור לראותו' - אף על פי שלא זכה לכהירות שלמה בהשגת השי"ת, באהבת ה' וביראתו, אבל הוא מאמין שהשי"ת אתו עמו ואצלו, וכן בכל עצה של הצדיק הוא מקבל אותה באמונה שלמה שהוא כך. וכאילו ראה.

וזו היא העקשנות שהתעקש ישעיה כביכול אף על פי שידע שיש השגה של מ"ה, אף על פי כן אמר לפי מדרגתו שהוא היה בבחינת ההשגה של מלא', כלומר, שצריך לדעת בלבו שיש השגה שצריך להתייגע להשיג את השי"ת אבל מצד שני הוא שותק עכשיו מהשגה זו ומתייגע להשיג שהשי"ת אתו עמו ואצלו.

ודבר זה אי אפשר להודיע לאדם אלא על ידי שיתייגע ויעורר בעצמו את האמונה, כי כל זמן שאינו נכלל בעצות אלו אסור להראות לו את הפירוד שבין השגת איה להשגת מלא', וכמו שאמרו בגמ' שעל כן לא הודיע לו ישעיה חילוק זה כי אמר 'ידענא ביה דלא מקבל מה דאימא ליה, ועל כן מסר את נפשו על קידוש ה' להודיע לישראל שהשי"ת אתם עמם ואצלם.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכוון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"ת סי' ז' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il
לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 036171016, באידיש בשלוחה 6, בלשה"ק בשלוחה 5.

השגות

מושגים בתורה ז' תניינא

עיני כל

כל כח הדעת נקרא ראייה, וכח החכמה הנשפע מלמעלה נותן לאדם לראות. והוא נשפע מעין שלמעלה. ועיקר הדבר של כח הראיה הוא עצם החכמה, שכאשר זוכה האדם הרי הוא מסתכל על פלאות החכמה שנשפע עליו שעל ידי זה זוכה בעיני החכמה לראות ולתפוס גדולת ה'. וכל אחד כפי דרגתו על ידי הכלליות, כי זאראה את ה' הוא ראייה שרואה התגלות בעולם, ועין לא ראתה כי הוא רואה פלאות שלא ידע איש. והצדיק משה מלמד להרים העיניים למעלה ועיקר הישועה והעזרה הן בעצם החכמה והן בפרנסה וההנהגה בעולם הזה תלוי בהרמת העיניים בציפיה לה' למעלה מכל תפיסת הדעת שבזה החכמה כלולה במקיפים שמשם המשכה הן של הרחמים והן של ההנהגה והשפע למטה.

מעלת עשיית מילי דשטותא בימי הפורים

גאון עוזינו מוהרנ"ת זי"ע כותב בהל' נפילת אפים [ה"ד,ה] מעלות טובות שזוכים ע"י מילי דשטותא. [א] היות ועיקר מצות פורים הוא השמחה, ואיתא בדברי רבינו ז"ל כמה אזהרות גדולות שצריך האדם להרגיל א"ע בשמחה תמיד, ואיתא בדבריו הק' שאי אפשר להיות בשמחה כי אם ע"י מילי דשטותא דייקא וכו'.

[ב] עיקר גלות השכינה שהוא שמחתן של ישראל, שעיקר גלותה כשהעצבות מתגבר עליה דהיינו על ישראל ח"ו וכו', נמצא שעיקר גלות השכינה ונסתת ישראל היא מה שהשמחה היא בגלות וכו', ועל כן איש הישראלי כשמשמח א"ע ע"י מילי דשטותא אזי נעשה מזה תיקון גדול בחינת עליית ניצוצי השכינה מגלותה.

[ואגב, יש לציין בענין זה של עליית השכינה מהגלות דבריו הנפלאים בהלכות צדקה [ה"ב,ג] וזלה"ק 'כי השי"ת חפץ מאד מאד להעלות השכינה מהגלות וכו', אבל כביכול אין הדבר בידו יתברך, בבחינת הכל בידי שמים חוץ מיראת

עומק הפרשה

מנורה הדולקת בלילה

יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני ה':

אמרו חז"ל (במדבר רבה טו, ז) שמישה רבינו נתקשה במעשה המנורה, עד שאמר בצלאל הוא עשאה, ולפיכך כשחרב ביהמ"ק לא גלתה המנורה אלא נגנזה. ולכאורה הדבר תמוה, הנה משה רבינו השיג את תבנית כל כלי המשכן, ואיך כאן במנורה לא יכול היה להשיג.

אכן את פנימיות ענין המנורה מבאר האריז"ל (ע"ח שער לד פ"ז ועוד) שהוא סוד הארת השכינה הק' על ידי הגבורות היורדים מהמוחין העליונים, שצריך להאיר אותם בשבע מידות של השכינה הק' בסוד מאורי לילה. בדרך עבודה מתבאר הענין בדברי מוהרנ"ת, שהשמן נקרא הארת המוחין, כלומר, הארה של חכמה ודעת שהאדם משיג בגדולת השי"ת, שעיקר העבודה היא להאיר אותם אל המידות, שיאירו באהבת ה', ביראת ה' וכן הלאה בכל המידות. אכן שני דרכים יש לעבודה זו, האחת היא הארה של חסדים, כלומר, בזמן שהאדם עומד בהארת הדעת, והדרך השניה היא דרך של 'גבורות' המאירים בזמן של חושך, הגבורות הם הבונים את האמונה הק', והם מאירים בלילה, בזמן של חושך ואפילה, שהדעת אינה מאירה כראוי ביראת ה', בשעה שנשכחים ממנו כל רגשות היראה, והשי"ת מעמיד אותו באיזה נסיון וקושי - אז הוא צריך להמשיך את ההארה של יראת ה', שתאיר לו את חיי האמונה והם עיקר בנינה של השכינה הק'.

זו היא מעשה המנורה, שתהיה כלי לקבל בו את המוחין 'שמן משחת קודש', להאיר על ידם שתאיר לו בכל

שמים וכו', כי עליית השכינה מהגלות זה תלוי בהתעוררות התחתונים ע"י אתערותא דלתנתא דייקא וכו' ע"ש].

[ג] כי אי אפשר להמלט מהסט"א, כי אם ע"י שמחה, ולשמחה אי אפשר לזכות מחמת תוקף התגברותם בגלות כנ"ל, על כן דוד המלך שהיה שמחתן של ישראל כשנפל בגלות ביד הסט"א חנן ה' אותו בעצה הזאת שעשה עצמו כשוטה ממש.

[ד] ובהל' ע"ת [ג,יא] כותב: 'ועל כן נוהגין ישראל בפורים לעסוק במילי דשטותא בכמה מיני ענינים, ולכאורה הדבר תמוה מדוע עוסקים אז בדברים פשוטים במילי דשטותא, ומבטלין מדברי תורה, אך באמת 'מנהג ישראל תורה', והם עושים הכל יפה בעתו, כי אז נתגלה אור גדול כזה בח' מרדכי שהוא בח' החסד חנם שהיה מקיים העולם קודם מתן תורה וכו', ועל כן בפורים הכל יכולין להתקרב להשי"ת אפילו הרחוקים מאד וכו', הרי לנו מכל הנ"ל גודל מעלת ענין המילי דשטותא, ויה"ד שנזכר לקיימו בפועל ממש בלי שום הסתייגות וכו'. פורים שמח.

קדושת פורים לבני הבית

פורים ידוע כיום גדול וקדוש, אבל היכן המקום לבני הבית ביום זה. בקושי חוזרים משמיעת המגילה, וכבר נכנסים ללחץ העבודות בבית, משלוחי מנות, תחפושות, הכנת המשתה, מריבות של הילדים וכו'. מתי הזמן להתחבר ליום הקדוש?

[א] עמלק והמן נמצאים בקושי גדול בפורים, אלפי בני ישראל מתעוררים לצאת למלחמה נגדם, וכמעט שנמחקים. ואז הם מוצאים רעיון חדש להילחם בנו, להצטרף למחנה שלנו, ולהלהיב אותנו במעלת יום הפורים שהוא גדול וקדוש ומסוגל לשמחה, תפילה, ועוד ועוד. ותוך כדי כך מעמידים לנו מול הפנים 'מראה' ושואלים בעזות מצח: "תראו איך אתם נראים בפורים..." "היכן התפילות" "היכן השמחה" !?

יש לו לעמלק שני שיטות להלחם בנו. או שמקרר ומוציא את החשק, או שמראה לנו דברים גדולים וגבוהים.

[ב] במגילת אסתר [שבקושי מצאנו זמן לקרוא...], לא מוזכר אפילו פעם אחת שם ה'. אך בכל מקום שכתוב 'המלך' הכוונה למלכו של עולם. וזה בעצמו הקדושה של פורים, למצוא מלכו של עולם בכל רגע בו נדמה ששולט 'המלך' אחרושו'. כי קדושת פורים מתגלה מתוך הסתרה דווקא. בתוך המריבות בבית, משלוחי מנות, בתוך חסרון היישוב הדעת, שם לזכור שהמלך מתחבא.

[ג] בוודאי שיום הפורים הוא עת רצון גדול, אך לא תמיד העת רצון מתגלה באופן שאנו מוצאים זמן לשבת כמו ביוה"כ להתפלל ביישוב הדעת. פעמים שהעת רצון הוא דווקא למצוא את המלך בתוך הב-א-ל-א-ג-ן. וזה בעצמו כבר פועל הישועות.

כי יש מצוות 'עד דלא ידע' שפועלים על ידי שכרות היין, לעשות מעשי שטות ושכרות בשביל לומר שה' נמצא גם במצבים אלו של 'חוסר דעת'. ויש 'עד שלא ידע' כפשוטו, המעשי שטות נעשה ממילא, לבטל אותנו לגמרי ולומר באמונה שלמה: זה הכל 'המלך'!

זהו כל מהות הפורים, להבין שכל הירידות וחסרון בדעת, הכל השי"ת. להבין שיש אור גדול שיורד עד המקום הזה ממש. ומה אנו צריכים לעשות? כלום, מחשבה אחת, לזכור שזה 'המלך'.

[ד] יש ללמוד מ'חנה' שזכתה לבן צדיק כשמואל הנביא ששיסף את אגג, ע"י שהתפללה והיתה נדמית בעיני עלי הכהן כשיכורה, והיא אמרה שבאמת אינה 'שיכורה' אל 'כשרה'. ורמז יש בזה שדווקא כאשר אנו נדמים לשיכורים ומבולבלים והכהן הגדול' שבתוכנו מנסה להחליש דעתנו שאנו סתם 'שיכורים', אנו צריכים להיות חזקים ולומר: לא, 'כשרה אנכי'! כך נזכה לפעול ישועות ולשסף את עמלק.

[ה] לסיום, קדושת הפורים יש בו יומיים, ל"ד וט"ו, גם לבני ירושלים וגם לבני חוץ, ואפשר בתוך חסרון הדעת של יומיים אלו למצוא כמה דקות של תפילה ושיחה לה'. גם חשוב לזכור, שאין צריך בדווקא לסיים את 'כל התהילים'. ויהי רצון שע"י מחשבות פשוטות של התחזקות באמונה יתקיים בנו 'נהפוך הוא אשר ישלטו היהודים' [שבתוכינו] המה בשונאיהם [בחוסר יישוב הדעת שבתוכינו].

מתחדשים

פגרים אין לאנד: ועכשיו... הגיעו ימי הפורים הק' בהם כלונו זוכים לשכוב כח של תקווה והתחזקות מהצדיק האמת אל מול קליפת המן-עמלק האורב לנפשותינו, וזאת בכל מקום ובכל דרגא. המרוויים צמאונם מ'היין ההונגרי' הנובע ממקור החכמה, עוסקים בימים אלו בתפילות ובלמוד מענייניו של יום; בליקוטי תפילות ח"ב תפילה ל"ז, בליקוטי מוהר"ן י', ע"ד תנינא ועוד רבים, ליקוטי הלכות - הלכות פורים, בכור בהמה טהורה ד', נחלות ד' ועוד רבים.

לא היה פפטיש הנה: לקראת ימי הפורים הק', יצא לאור עולם "הליכות קודש" על מגילת אסתר במהדורת כ"ס, המועיל לכל החפץ להכין עצמו לקריאת המגילה ע"פ אור רביה"ק זיע"א, בכל מדרגה שהוא. מחיר מיוחד למפיצים: 0556727336 / 0548520901.

מ'פארט צאם רעפן': יצירת מופת לילדים (באידיש) במגולל באופן בהיר ומקצועי, טבול כולו בדיבורי אמת עריבים ובריאת שמיים טהורה; נסיעה זכה של אב ובנו לצינן רביה"ק זיע"א באומן, וכולל קטעי נגינה וסיפורים חווייתיים ומחזקים, ע"י המחנך הנודע הרה"ח ר' יצחק ובערמאן שליט"א. כלול בחבילה: דיסק אונקי וחוברת תמלול מנוקדת. יו"ל ע"י מכו"ן דעם רעבנ'ס ליט"א. להשיג בנקודות המכירה הידועים. הפצה ראשית: 0583233287.

אומן: זמני סגירת העזרת נשים בציוה"ק סביב קיבוץ דער"ח ניסן: מיום שלישי כ"כ אדר בערב, ועד יום ראשון ד' ניסן בשעות הבוקר.

יול ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל ענין או להצטרפות למועדים בודא"ל
A028080148@GMAIL.COM
02-8080148
מקס או הודעה קולית
054-859148 | 053-3175211
במקרים מיוחדים: 053-3175211
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת כנס נצחית: עלה לתרומה, בנק
מרגנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

יצרירי כל אחד לראות לקוח בחינת שמן זית זך, היינו הנקדה טובה שבדעתו שנמצא בו עד דין - כי אפלו בפושעי ישראל עדין נמצא בו איזה נקדה טובה - שהוא בחינת שמן זית זך שצריך להכין עצמו להביאו להצדיק על-ידי שימריח עצמו לעסק בתורה ותפלה ומצוות. וכל פנתו יהיה כדי שיהיה נתפס בו אור הצדיק כדי שתהיה נשמתו נלקחת ומאירה כמו נר ממש בבחינת נר ה' נשמת אדם כנ"ל. וזהו תנית למאור, 'בתנית דיקא, פי צריכין לבטש ולכתת הגוף ולסבל כמה יגיעות גדולות וקמה מיני מרידות עד שיצפה שייכל האור לתפס בנשמתו:

(ליקוטי הלכות, בענינת חפתי, כ"ד)

יהלום

עקר ביאת האדם לזה העולם, בשביל שיהיה לו נסיונות ומניעות מלהתקרב להשי"ת, והוא יתגבר בהקף השקו דקדשה וישבר פנים: (אוצר הוראה, מניעות, יג)

ההגדרות של 'גאוה' ו'ענוה', (ליקו"ה תפלין ו'). ולמעשה: כל האופן בו ניגשים לפורים וכן לכל מצווה הוא, לא מתוך 'יישות' לקחת האור בידיים בכוחי ועוצם ידי, לדחוק עצמו בכוח להרגיש ולהתלהב. אלא כהגדרת רבי"ל (ליקו"מ א') 'מסכן וחכם' - מצד אחד 'מסכן', ידיעה ברורה שאין לו שום אור מצד עצמו, אך מאידך לא להסיח דעת ולהתרכז באמונה שבוודאי יש אור גדול של חכמה המאיר כעת במצוות הפשוטים שעושים בפורים. ואם יכולים לכוון במחשבה איזה כוונה שיודע על פורים, מה טוב. אך גם זאת, לא מתוך 'יישות' הנה אני מכון, אלא מתוך השתוקקות שה' יימלא את הכוונה שבמחשבה, באור וחיות. ואם המח' מבלבל ואין ידיעים כלום מה לחשוב, די בכך שנחשוב שבוודאי יש סודות גנוזים המושפעים ברגעים אלו מלמעלה, וישפיל עצמו כלבנה שיודעת בבירור שאין לה אור מעצמה, ורק משתוקקת לקבל אור מהשמש, לא בדחיקת שעה, אלא בהמתנה וסבלנות, מתוך עמידה מרוכזת מול השמש.

למה בפורים הרבה אנשים מאוכזבים, דווקא אחר שהכינו עצמם בתפילות והשתוקקות ולימודים בספה"ק?

סוד פורים הוא: להכניע הגאוה והיישות של המן, ולהיכלל בביטול וענוה בהשי"ת. ולכן יש להזהר מאוד שכל הכניסה אל חג הפורים לא יהיה ב'יישות' שרוצה להרגיש ולהשיג. מאידך, צריך להיזהר מקטנת המוחין שהוא גם קליפת המן, המחליש הלב שלא ינסה כלל לרומם דעתו לזכות לאור הפורים, בטענה שהוא ממילא איש קטן ונמוך בהשגותיו, ואין יימלא ליבו לחפון לזכות לקדושות גדולות כאלו, תהיה איש פשוט, בלא לצפות לשמחה ולהתקרבות אלוקית. כי המן מנסה להפיל לגאוה דסט"א' ויחד עם זאת לשפלות דסט"א'. אך מרדכי הצדיק יש לו הבריור הנכון והמודייק, לרומם את האדם לגדלות וגאוה דקדושה, להאמין בעצמו שבוודאי שייך שיכיר את ה' באור חדש, אך מתוך 'ענוה וביטול דקדושה', לדעת שאין הקדושות המושפעות מצד כוחו, אלא מצד אור ה' החפץ ומשתוקק לכל יהודי. והוא יסוד המלחמה בין מרדכי להמן שבא לבלבל

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

דיני פרכות פורים

ישותה פוס אחר פוס בלא הפסק גדול ונמצא בבית אחד, גברת רק בסוף שתתן, לפני שמתחיל להתבלבל. ואם עושים הפסק גדול [של חצי שעה לערך], יש לגברת על פוס וכוס, כדי שלא יעבר שער עפול. ואז צריך לגברת גם ברכה ראשונה על כל פוס. ואם יוצאים למקום אחר, כבר אמרנו שיש לו לגברת לפני יציאתה. חייב ברכת המזון למי שהקיא מי שהקיא 'תכה' הלל, אין לו לגברת ברכת המזון. אבל אם הקיא רק פעבר חצי שעה או לפחות רבע שעה, אפשר לגברת ברכת המזון. ובפרט אם משער שלא הקיא הלל. ובספק אם הוא פאמור, אזי אם אינו בגדר אכילה גסה, יאכל עוד פזית לחם, ואז יוכל לגברת. אסור לגברת או להתפלל נגד קיא ומה שפתיב במושנה ברוחה לשתת, הינו קשאין ריח רע מזה, ובמבאר להדא במקור הדין. ובגדרת פלל במציאות ריחו רע ביותר. שכור אימתי מתור לו לגברת ולהתפלל א. אם הגיע למצב פזה שאינו יודע כלל מה הוא עושה, הרי זה נחשב פשוטה ואסור לו לגברת שום ברכה, ולא ברכת המזון, ואסור לו להתפלל. ב. אמןם אם רק מבבלבל, אף על פי שאינו יכול לגברת לפני אדם נכבד, הדין פה: לגבי ברכת המזון, לכתחלה ימתין עד שיפא

ישותה פוס אחר פוס בלא הפסק גדול ונמצא בבית אחד, גברת רק בסוף שתתן, לפני שמתחיל להתבלבל. ואם עושים הפסק גדול [של חצי שעה לערך], יש לגברת על פוס וכוס, כדי שלא יעבר שער עפול. ואז צריך לגברת גם ברכה ראשונה על כל פוס. ואם יוצאים למקום אחר, כבר אמרנו שיש לו לגברת לפני יציאתה. חייב ברכת המזון למי שהקיא מי שהקיא 'תכה' הלל, אין לו לגברת ברכת המזון. אבל אם הקיא רק פעבר חצי שעה או לפחות רבע שעה, אפשר לגברת ברכת המזון. ובפרט אם משער שלא הקיא הלל. ובספק אם הוא פאמור, אזי אם אינו בגדר אכילה גסה, יאכל עוד פזית לחם, ואז יוכל לגברת. אסור לגברת או להתפלל נגד קיא ומה שפתיב במושנה ברוחה לשתת, הינו קשאין ריח רע מזה, ובמבאר להדא במקור הדין. ובגדרת פלל במציאות ריחו רע ביותר. שכור אימתי מתור לו לגברת ולהתפלל א. אם הגיע למצב פזה שאינו יודע כלל מה הוא עושה, הרי זה נחשב פשוטה ואסור לו לגברת שום ברכה, ולא ברכת המזון, ואסור לו להתפלל. ב. אמןם אם רק מבבלבל, אף על פי שאינו יכול לגברת לפני אדם נכבד, הדין פה: לגבי ברכת המזון, לכתחלה ימתין עד שיפא

ברפת היין א. מי ששונא את היין, לא יגברת על היין פלל ראה שרע דר ח ומשלב כג מן. בן איש יוד שג. ואנ"פ ששוחה ברצון גמור, לא עדיף משוחה לפאזה דבר מר שאינו נכבד. אף מי שאינו שונא אלא רק אינו אוהבו, יגברת. ולמי שהיין מדיק לו, נראה שיגברת רק שנהל (מקמחא דשרי). ובכל אופן כן שישותה 'מיין ענבים' ויכון לפטור את היין. ב. יש לגברת על היין גם בתוך הסעודה. ג. לגבי ברכת הטוב והמטיב, לפי דעת המשנה ברוחה פמעט ולא יתכן לגברת. ד. כל מה ששוחה פמעטאים במקום אחד, די בברכה אחת על כל מה ששוחה. ואפלו הביאו נן אחר. ואפלו מי שהחליט שלא ישותה עוד, נראה שפפריים אין גמירות דעת פזה, וספק ברכות להקל. ומי ששוחה רק בעבאר אורח שפא, עדיף שיפטרנו האורח. ה. מי שרוצה לצאת מפיקומו, צריך לגברת ברכה אחרונה קדם שיצא. ואזי מה שישותה במקום אחר, צריך לגברת ברכה ראשונה. ומי שלא גברת אחרונה, אזי אם לקח איתו בקבוק נן מבייתו, ספק אם צריך לגברת. אבל אם רוצה לשתות מה שיתנו לו שם, צריך לגברת. אכן כל זה רק אם אינו סולד פבר מטעם וריח היין, שאז אין צריך לגברת נכאמור בסעיף א. ו. לגבי ברכה אחרונה, הדין פה: מי

חסידישע קיבוץ פתוח לכל השנה!
053.471.6474
1929.993.6006
החסידישער קיבוץ